

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/29/2014
Identifikačné číslo spisu:	1013200382
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200382.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ľubice Filovej, v právnej veci žalobcov: 1/ C. bytom v Z. 2/ W., bytom tamtiež, obaja zastúpení JUDr. Ruženou Bubenčíkovou, advokátkou so sídlom v Trnave, Kollárova č. 8, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody č. 6, P.O.BOX 100, za účasti: 1/ U., bytom v Z./ U. bytom v Z., P., zastúpená Mgr. Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., advokátom so sídlom v Dubnici nad Váhom, Nám. Matice slovenskej č. 4262/23, 3/ U., bytom v V., 4/ IO., bytom X. U. XX, zastúpená Mgr. Pavlom Sojkom, PhD., advokátom so sídlom v Dubnici nad Váhom, Nám. Matice slovenskej č. 4262/23, 5/ Mesto Trnava, so sídlom v Trnave, Hlavná ul. č. 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 17. januára 2013, č. 03315/2013/B622-Sv05762/To, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. januára 2014, č.k. 6S 53/2013-128, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. januára 2014, č.k. 6S 53/2013-128, p o t v r d z u j e .

Žalobcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. januára 2014, č.k. 6S 53/2013-128, zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo 17. januára 2013, č. 03315/2013/B622-Sv05762/To, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej iba „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcov 1/ a 2/ a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave, odboru stavebného poriadku z 23. októbra 2012, číslo KSÚ-OSP-2012/00280/Pl, ktorým tento prvostupňový správny orgán zamietol podľa § 108 ods. 2 písm. f) a § 114 ods. 1 zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 17 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) návrh žalobcov 1/ a 2/ z 1. februára 2012 na vyvlastnenie vlastníckeho práva

k pozemkom - parcely č. XXXX/XXX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXX), ktorého spoluvlastníkmi, v podiele 1/1 (bezpodielové spoluvlastníctvo manželov), sú pribratí účastníci 1/ a 2/ a parcely č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXXX), ktorého vlastníčkou, v podiele 1/1, bola C. (právna predchodkyňa pribratých účastníkov 3/ a 4/) pre účel uskutočnenia stavby „Miestna komunikácia - cesta „B“ MOK 3,75/30“, Kopánka, Pekné pole, Trnava. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd uvedený rozsudok odôvodnil tým, že v prejednávanej veci ide o vyriešenie totožnej právnej otázky, a to existencie verejného záujmu a aktívnej legitimácie žalobcov 1/ a 2/ na vyvlastnení, ako v prípade vyvlastnenia pre účely stavby „miestnej komunikácie - cesta „A“ MOK 3,75/30“, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 3. decembra 2013, sp. zn. 3 Sžp/20/2013 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2013, sp. zn. 6S/2301/2012 tak, že žalobu zamietol. V odôvodnení uvedeného rozsudku dospel najvyšší súd k právnomu názoru, že pokiaľ ide o existenciu verejného záujmu na vyvlastnení pre účely miestnej komunikácie, tento vyplýva zo schváleného územného plánu, ktorý je záväzný i pre Mesto Trnava, ktoré je povinné zabezpečiť jeho vymožitelnosť i prostredníctvom vyvlastnenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej skonštatoval nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov 1/ a 2/ na vyvlastnenie pre účely miestnej komunikácie, pretože aktívne legitimovaným subjektom vo veciach miestnych komunikácií je obec (§ 2 ods. 3, veta tretia a § 3d ods. 3 cestného zákona). Krajský súd v prejednávanom prípade vychádzal aj z týchto záverov súdu vyššieho stupňa. Podľa názoru krajského súdu nie je možné prenášať na žalobcov 1/ a 2/ povinnosti obce - Mesta Trnava. Mesto Trnava bude povinné stať sa navrhovateľom vyvlastnenia a žalobcovia 1/ a 2/ sa na uvedenom môžu podieľať len ako zúčastnené osoby. Nepostačuje ani uzavretie zmluvy o združení a ani zmluvy o budúcej kúpnej zmluve medzi žalobcami 1/ a 2/ a Mestom Trnava. Otázka verejného záujmu, vyplýva podľa krajského súdu zo schváleného územného plánu. Žalobcovia 1/ a 2/ nie sú oprávnení chrániť záujmy Mesta Trnava, ktoré vystupuje v konaní pred súdom len ako pribratý účastník 5/, a preto krajský súd tiež nevyhovel námietke žalobcov, že žalovaný nekonal s Mestom Trnava, ktoré sa domáhalo vstupu do správneho konania.

Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd tým, že neúspešným žalobcom 1/ a 2/ nevznikol nárok na náhradu trov konania a vzhľadom na špecifické postavenie pribratých účastníkov nie je možné priznať im náhradu trov konania voči žalobcom. Za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol.

Vo včas podanom odvolaní žalobcovia žiadali, aby odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a zaviazá žalovaného na náhradu trov konania. Nesúhlasili s právnym názorom vyjadrenom v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2013, sp. zn. 3Sžp/20/2013, z ktorého vychádzal prvostupňový súd v prejednávanom prípade, a proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podávajú ústavnú sťažnosť pre porušenie základných ústavných práv. Podľa názoru žalobcov je uvedený rozsudok najvyššieho súdu stručne zdôvodnený a tiež je aj stručne zdôvodnený napadnutý rozsudok krajského súdu. Žalobcovia nedostali odpoveď na ich argument ohľadom ich práva podať návrh na vyvlastnenie na základe § 112 ods. 2 prvá veta stavebného zákona. Namietali, že § 2 ods. 3 tretia veta cestného zákona sa nemá interpretovať tak, ako ho interpretoval najvyšší súd, ale treba ho vykladať tak, že zákonodarcu dal obciam právomoc výstavbu ciest zabezpečiť a spôsob ako to obce urobia ponechal na samotné obce. Mesto Trnava pre žalobcov ako navrhovateľov vydalo územné rozhodnutie na umiestnenie stavby miestnej komunikácie cesty „B MOK“ a pokiaľ s nimi uzatvorilo zmluvu o združení a zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, predmetom ktorej má byť predaj a kúpa stavby telesa cesty a pozemku pod cestou, zabezpečil tým prípravu cesty a vydaním stavebného povolenia (na ktoré žalobcovia už podali návrh) zabezpečil mesto aj výstavbu predmetnej cesty. Zdôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu a zdôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu považujú žalobcovia za nepresvedčivé aj s poukazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku z 23. novembra 2011, sp. zn. 6Sžp/12/2011, z ktorého v odvolaní citovali. Žalobcovia namietali, že majú právo odpovede na otázku, prečo v rozsudku

3Sžp/20/2013 najvyšší súd zaujal úplne iný právny názor na to, či žalobcovia ako fyzické osoby môžu byť vyvlastiteľmi pozemku, na ktorom podľa územného rozhodnutia je umiestnená miestna komunikácia. Podľa žalobcov boli porušené ich práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 bod 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj právo žalobcov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Žalobcovia ďalej uviedli, že v dôsledku rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžp/20/2013 a napadnutého rozsudku krajského súdu nemôžu na svojom pozemku, a tak isto aj vlastníci susedných pozemkov, nemôžu na svojich pozemkoch, postaviť rodinné domy. Predmetné pozemky sú však platným územným plánom Mesta Trnava určené na zastavanie. Pribratí účastníci vedeli a vedia o tom, že ich pozemky sú podľa územného plánu Mesta Trnava a podľa urbanistickej štúdie určené na výstavbu miestnej komunikácie, avšak zneužívajú svoje vlastnícke právo k predmetným pozemkom na ujmu práv žalobcov a práv vlastníkov susedných pozemkov, čím je porušený čl. 20 ods. 3 Ústavy SR, a to na úkor žalobcov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. V plnom rozsahu sa s ním stotožnil a považuje ho za vecne správny. Podľa § 112 ods. 2 stavebného zákona tvoria okruh aktívne legitimovaných subjektov okrem orgánu štátnej správy aj právnické a fyzické osoby, avšak za splnenia ďalšej podmienky a to, že musí ísť o fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Vyvlastnenie miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona nie je možné uskutočniť v prospech fyzickej osoby, lebo podľa § 2 ods. 3 cestného zákona zabezpečuje plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií obec. Ide o osobitný právny režim, ktorý legitimuje na vyvlastňovacie konanie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona za účelom výstavby miestnej komunikácie obec. Túto skutočnosť podporuje aj ustanovenie § 3d ods. 3 cestného zákona, ktorý ustanovuje, že miestne komunikácie sú vo vlastníctve obce. V prípade vyvlastňovania pozemkov za účelom výstavby miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona v spojení s § 2 ods. 3 a § 3d ods. 3 cestného zákona, preto nie je možné prisúdiť aktívnu legitimáciu vo vyvlastňovacom konaní fyzickej osobe. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že zo žalobcami predloženej projektovej dokumentácie, vypracovanej spoločnosťou ProVía v roku 2012, vyplýva, že predmetná komunikácia je naprojektovaná z ulice U. ako jednopruhovú, obojsmernú, končiacu obrátiskom v tvare T. Nejedná sa teda o prepojavaciu cestu, ktorá by bola vo verejnom záujme, pretože verejný záujem nie je vystavať časť cesty k nehnuteľnostiam žalobcov, ale prepojiť ulice P. a U., avšak takýto cieľ žalobcovia svojim konaním nesledujú. Vo výkrese C.02 Regulatívy územného rozvoja, ktorý je súčasťou záväznej časti územného plánu mesta Trnava, je predmetná komunikácia znázornená ako prepojavacia medzi ulicami P. a U.. Práve vyvlastnením podľa návrhu žalobcov by došlo k porušeniu cestného a stavebného zákona ako aj k neoprávnenému zásahu do ústavou garantovaného vlastníckeho práva. Podľa názoru žalovaného mali žalobcovia možnosť dopracovať sa k svojmu cieľu cez iný účel vyvlastnenia a to podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona, ak by boli splnené podmienky pre vyvlastnenie podľa tohto ustanovenia.

Pribratí účastníci konania 2/ a 4/ vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny a priznať im náhradu trov odvolacieho konania. Uviedli, že navrhovateľ vyvlastnenia musí byť aktívne legitimovanou osobou vo vzťahu k účelu vyvlastnenia. Účel, na ktorý sa majú vyvlastniť pozemky vo vlastníctve pribratých účastníkov, je uskutočnenie stavby - Miestna komunikácia - cesta „B“ MOK 3,75/30. Podľa právneho názoru pribratých účastníkov 2/ a 4/, žalobcovia nemôžu byť aktívne legitimovaní na podanie návrhu na vyvlastnenie, pretože v súlade s cestným zákonom nemôžu byť vlastníkom miestnej komunikácie a súčasne ani nie sú oprávnení vykonávať správu ciest a miestnych komunikácií. Žalobcovia nie sú (a ani nemôžu byť) osobami, ktoré majú predmet vyvlastnenia (pozemky) využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Účelom vyvlastnenia nie je samotné používanie miestnej komunikácie žalobcami (resp. verejnosťou). Ďalej pribratí účastníci 2/ a 4/ boli toho názoru, že podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona účelom vyvlastnenia nie je len samotná výstavba alebo len samotná správa ciest, ale výstavba a správa ciest. Nie je možné (resp. je pojmovovo vylúčené), aby žalobcovia postavili miestnu komunikáciu, jej vybudovaním sa stali jej vlastníkom a následne ju predali obci, lebo miestne komunikácie môžu byť vo vlastníctve len obcí. Tvrdenie odvolateľov, že žalobcovia si nemôžu postaviť na svojich pozemkoch rodinné domy, pretože

nie je zabezpečený prístup k stavbám, nepovažovali pribratí účastníci 2/ a 4/ za pravdivé, lebo prístup k pozemkom je možný prinajmenšom z ďalších dvoch strán. Podľa názoru pribratých účastníkov 2/ a 4/ rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2011, sp. zn. 6Sžp/12/2011 nepredstavuje rozhodnutie, ktorým by najvyšší súd vyslovil jednoznačný názor k otázke okruhu aktívne vecne legitimovaných osôb na podanie návrhu na vyvlastnenie pozemkov na účel výstavby miestnych komunikácií.

Ostatní účastníci sa k odvolaniu žalobcov nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcov (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu - Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR zo 17. januára 2013, č. 03315/2013/B622-Sv05762/To, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Žalovaný správny orgán - Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, rozhodnutím zo 17. januára 2013, č. 03315/2013/B622-Sv05762/To odvolanie žalobcov zamietol a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave, odboru stavebného poriadku z 23. októbra 2012, číslo KSÚ-OSP-2012/00280/Pl.

Krajský stavebný úrad v Trnave, odboru stavebného poriadku rozhodnutím z 23. októbra 2012, číslo KSÚ-OSP-2012/00280/Pl podľa § 108 ods. 2 písm. f) a § 114 ods. 1 stavebného zákona a § 17 zákona č. 135/1961 Zb. zamietol návrh žalobcov 1/ a 2/ z 1. februára 2012 na vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom - parcely č. XXXX/XXX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXX), ktorého spoluvlastníkmi, v podiele 1/1 (bezpodielové spoluvlastníctvo manželov), sú pribratí účastníci 1/ a 2/ a parcely č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXXX), ktorého vlastníčkou, v podiele 1/1, bola C. (právna predchodkyňa pribratých účastníkov 3/ a 4/) pre účel uskutočnenia stavby „Miestna komunikácia - cesta „B“ MOK 3,75/30“, Kopánka, Pekné pole, Trnava.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o zamietnutí návrhu žalobcov na vyvlastnenie pozemkov podľa § 108 ods. 2 písm. f) a § 114 ods. 1 stavebného zákona v spojení s § 17 zákona č. 135/1961 Zb..

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú

dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože diktia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods.2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej splnenie zákonných podmienok pre vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemku v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v § 108 ods.2 písm. f) stavebného zákona, a preto upriamil svoju pozornosť k otázke správnej aplikácii uvedenej právnej normy žalovaným správnym orgánom.

Podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Právny inštitút vyvlastnenia v zmysle v článku 20 ods. 4 Ústava SR ako výnimočný spôsob zásahu do vlastníckeho práva pri splnení ustanovených podmienok treba vykladať tak,

že vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že v ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa všetkým vlastníkom poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota tak, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (PL. ÚS 16/95). Taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 1 v znení dodatkového protokolu č. 1 poskytuje ochranu majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu. Na uvedenú právnu úpravu nadviazal zákonodarca aj v Občianskom zákonníku v §§ 123 a nasl., keď v právnej norme § 124 stanoví, že všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

Z uvedenej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že oproti právu žalobcov na výkon ich vlastníckeho

práva spočívajúci v zabezpečení prístupu k ich nehnuteľnosti, je postavené právo vlastníkov pozemkov - zúčastnených osôb, ktorých pozemky sa žalobcovia návrhom domáhali vyvlastniť, a preto povinnosťou orgánov verejnej správy v rámci kompetencie zákonom im zverenej bolo postupovať v konaní v súlade s ústavou, ktorá v ústavnoprávnej rovine dovoľuje vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom, avšak len na základe zákona a v súlade so zákonom.

Najširšiu úpravu vyvlastnenia upravuje stavebný zákon (§§ 108 - 116), ktorý okrem toho, že v § 108 ods. 2 vymedzuje účely, na ktoré možno vyvlastniť alebo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam obmedziť, upravuje aj základné predpoklady na vyvlastnenie a určuje špeciálny procesný postup, podľa ktorého sa postupuje v každom vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, uvedených v ods. 2, možno vyvlastniť alebo vlastnícke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť rozhodnutím stavebného úradu (ďalej len „vyvlastniť“).

Podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre výstavbu a správu diaľnic, ciest a miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov. 10e/ (Poznámka pod čiarou 10e/ odkazuje na cestný zákon).

Podľa § 108 ods. 3 veta prvá stavebného zákona sa verejný záujem na vyvlastnení na účely uvedené v odseku 2 musí preukázať vo vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 109 ods. 1 stavebného zákona, cieľom vyvlastnenia je dosiahnuť prechod, prípadne obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám alebo zriadenie, zrušenie, prípadne obmedzenie práva vecného bremena k pozemkom a stavbám.

Podľa § 110 ods. 1 stavebného zákona, vyvlastniť možno len vtedy, ak cieľ vyvlastnenia nemožno dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom.

Podľa § 110 ods. 2 stavebného zákona vyvlastnenie musí byť v súlade s cieľmi a zámermi územného plánovania a ten sa dokazuje územným rozhodnutím. Pokiaľ účel, na ktorý sa vyvlastňuje, nevyžaduje vydanie územného rozhodnutia, skúma sa súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania priamo vo vyvlastňovacom konaní.

Podľa § 112 ods. 2 prvej vety stavebného zákona vyvlastňovacie konanie sa začína na návrh orgánu štátnej správy, právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje.

Podľa § 4b ods. 1 cestného zákona miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií.

Podľa § 17 cestného zákona o vyvlastnení nehnuteľností alebo práv k nehnuteľnostiam pre účely stavby a správy diaľnic, ciest a miestnych komunikácií, ako aj pre plnenie ostatných úloh určených týmto zákonom platia ustanovenia zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku a vykonávacích predpisov k nemu vydaných, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 ods. 3 tretej vety cestného zákona plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií zabezpečujú obce.

Podľa § 3d ods. 3 cestného zákona miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí.

Podľa § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve

obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne zistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia i náležite odôvodnili vyporiadajúc sa so zásadnými námietkami účastníkov správneho konania a v konaní sa nedopustili takej vady, ku ktorej by musel súd prihliadnuť z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva súčasne do pozornosti právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v danom prípade považoval postup správnych orgánov oboch stupňov za súladný so zákonom, keď v preskúmvacom konaní, predmetom ktorého bolo posúdenie splnenia zákonných podmienok pre vyvlastnenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov na základe návrhu fyzických osôb - žalobcov, pre výstavu miestnej komunikácie, upriamili svoju pozornosť k predmetu vyvlastnenia a v tejto súvislosti súčasne aj k aktívnej legitímácii žalobcov na podanie návrhu na vyvlastnenie a to aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania tak v prípade navrhovateľov vyvlastnenia (žalobcov) ako aj vlastníkov vyvlastňovaných pozemkov (pribratých

účastníkov). Na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zákonodarca zveruje, pri výkone verejnej moci postupovali náležite pri dodržiavaní relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k vyvlastňovaciemu konaniu a iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím zo 17. januára 2013, č. 03315/2013/B622-Sv05762/To podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcov 1/ a 2/ a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave, odboru stavebného poriadku z 23. októbra 2012, číslo KSÚ-OSP-2012/00280/Pl, o zamietnutí podľa § 108 ods. 2 písm. f) a § 114 ods. 1 stavebného zákona a § 17 cestného zákona návrhu žalobcov 1/ a 2/ z 1. februára 2012 na vyvlastnenie vlastníckeho práva k pozemkom - parcely č. XXXX/XXX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXX), ktorého spoluvlastníkmi, v podiele 1/1 (bezpodielové spoluvlastníctvo manželov), sú pribratí účastníci 1/ a 2/ a parcely č. XXXX/XX, katastrálne územie Z., o výmere 78 m², (LV č. XXXXX), ktorého vlastníčkou, v podiele 1/1, bola C. (právna predchodkyňa pribratých účastníkov 3/ a 4/) pre účel uskutočnenia stavby „Miestna komunikácia - cesta „B“ MOK 3,75/30“, Kopánka, Pekné pole, Trnava.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nepovažoval za dôvodnú argumentáciu žalobcov uvedenú v odvolaní, ktorou nesúhlasili s právnym názorom vyjadrenom v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2013, sp. zn. 3Sžp/20/2013, z ktorého vychádzal prvostupňový súd v prejednávanej príhode.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu a relevantnej právnej úpravy dospel k záveru, že prvostupňový súd správne vychádzal pri svojom rozhodnutí z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2013, sp. zn. 3Sžp/20/2013, keďže predmet v preskúmvanej veci sa týkal obdobnej veci vyvlastnenia pre účely „miestnej komunikácie - cesta „A“ MOK 3,75/30“.

Vo veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 3Sžp/20/2013, išlo o obdobnú vec ako je predmetom konania vedeného pod sp. zn. 7Sžo/29/2014. Žalobcovia ako aj žalovaný sú identickí a predmetom prieskumu v oboch konaniach je rozhodnutie žalovaného o zamietnutí návrhu žalobcov na vyvlastnenie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 3. decembra 2013, sp. zn. 3Sžp/20/2013 vo vzťahu k aktívnej legitimácii subjektu na podanie návrhu na vyvlastnenie pre zákonom vymedzený účel vyvlastnenia výstavba miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 1 písm. f) stavebného zákona zistil, že táto zásadná právna otázka nebola doteraz judikovaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozsudku dospel k právnemu názoru, že „navrhovateľ musí byť aktívne legitimovanou osobou vo vzťahu k účelu vyvlastnenia. To znamená, že súčasne musí byť osobou, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Vyvlastnenie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. V tomto prípade dochádza k prechodu (nie k prevodu) vlastníckeho práva z vlastníka na navrhovateľa vyvlastnenia (§ 109 ods. 2 prvá veta stavebného zákona). Stavebný zákon neupravuje možnosť vyvlastňovacím rozhodnutím upraviť prechod vlastníctva na inú osobu ako navrhovateľa. Vyvlastňuje sa preto, aby vec nadobudol priamo navrhovateľ vo verejnom záujme a využíval ju v súlade s kogentným účelom vyvlastnenia. V danom prípade sa navrhovatelia ako fyzické osoby domáhali vyvlastnenia pozemku pre účely miestnej komunikácie podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona. Miestne komunikácie však podliehajú osobitnému právnemu režimu a v zmysle § 2 ods. 3 tretia veta cestného zákona „plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií zabezpečujú obce; pri účelových komunikáciách ich

zabezpečujú vlastníci a iné oprávnené osoby“. Podľa § 3d ods. 3 cestného zákona "miestne komunikácie sú vo vlastníctve obce". Aktívne legitimovaným subjektom vo veciach miestnych komunikácií je obec. Nedostatok aktívnej legitimácie žalobcov v procese vyvlastnenia nie je možné odstrániť zmluvou o uzavretí budúcej zmluvy medzi žalobcami 1/ a 2/ ako navrhovateľmi vyvlastnenia a mestom Trnava z dôvodu, že tieto prevodové zmluvy sú už uzatvárané mimo procesu vyvlastnenia a zabezpečovanie ich vymožitelnosti už nie je v právomoci správneho orgánu, ktorý vyvlastnenie uskutočňuje.“

Z uvedeného aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa vyplýva, že najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozsudku v dostatočnom rozsahu sa vysporiadal so spornou otázkou, a to aktívnou legitimáciou žalobcov na podanie návrhu na vyvlastnenie pre účel podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona. Nie je preto dôvod, aby sa najvyšší súd v prejednávanej veci od svojho predchádzajúceho právneho názoru odchýlil.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcov, že nedostali odpoveď na ich argument ohľadom ich práva podať návrh na vyvlastnenie na základe § 112 ods. 2 prvá veta stavebného zákona, ako aj, že § 2 ods. 3 tretia veta cestného zákona sa nemá interpretovať tak, ako ho interpretoval najvyšší súd, ale treba ho vykladať tak, že zákonodarca dal obciam právomoc výstavbu ciest zabezpečiť a spôsob ako to obce urobia ponechal na samotné obce.

Právnu normu ustanovenú v § 112 ods.2 stavebného zákona treba interpretovať v kontexte právnej úpravy stavebného zákona ustanovujúcej vyvlastnenie v súlade a s účelom vyvlastnenia zákonodarcom predpokladanej v stavebnom zákone a teda aj v súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnej norme § 108 ods.2 stavebného zákona. Vyvlastňovacie konanie v zmysle § 112 ods. 2 stavebného zákona sa začína na návrh orgánu štátnej správy, právnickej alebo fyzickej osoby, ktorá má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. V uvedenej právnej úprave zákonodarca upravuje okruh osôb oprávnených podať návrh na začatie vyvlastňovacieho konania za splnenia zákonom predpokladanej podmienky tak, že osoba podávajúca návrh na vyvlastnenie má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje. Zákonodarca v právnej úprave ustanovujúcej vyvlastnenie nevylučuje podanie návrhu na vyvlastnenie fyzickou osobou, avšak za splnenia zákonnej podmienky ustanovenej v § 112 ods.2 stavebného zákona a to, že fyzická osoba má predmet vyvlastnenia využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje, vychádzajúc z relevantnej právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej (§ 108 ods.2, písm. f/ stavebného zákona). Zo skutkových okolností danej veci je zjavné, že predmet vyvlastnenia (predmetné pozemky) nemôžu žalobcovia využiť pre výstavbu a správu miestnych komunikácií vrátane zriadenia ich ochranných pásiem podľa osobitných predpisov podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, pretože v zmysle definície miestnej komunikácie podľa cestného zákona tieto sú vo vlastníctve obcí, ktoré vykonávajú aj ich správu (§ 4b ods. 1, § 3d ods. 3 a § 3d ods. 5 písm. d/ cestného zákona).

Vzhľadom k uvedenému je teda vylúčené, aby žalobcovia mohli byť navrhovateľmi vyvlastnenia pre účel vyvlastnenia podľa § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, keďže nie je z povahy veci možné, aby sa stali vlastníkom miestnej komunikácie a následne ju previedli do vlastníctva obce. Uvedené potvrdzuje právna úprava cestného zákona, keď v zmysle § 2 ods. 3 cestného zákona plánovanie, prípravu a výstavbu ciest vo vlastníctve obcí a miestnych komunikácií zabezpečuje obec. Teda prípravu výstavby miestnych komunikácií zabezpečuje obec aj tým, že v prípade potreby iniciuje vyvlastňovacie konanie, v ktorom preto nemôžu vystupovať žalobcovia vo vlastnom mene a na vlastný účet. Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nemožno však vylúčiť, aby samotnú výstavbu miestnej komunikácie obec zabezpečila prostredníctvom súkromného sektora, teda, aby samotnú výstavbu uskutočnili žalobcovia, ktorá skutočnosť sama osebe ich však neoprávňuje k podaniu návrhu na vyvlastnenie vlastníctva k dotknutým pozemkom, keďže stavebný zákon takéto oprávnenie zveruje do právomoci obce. V danej súvislosti odvolací súd dáva žalobcom do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v § 108 ods.2 písm. a/ stavebného zákona a súčasne vyjadrenie žalovaného, keď vyslovil názor, že žalobcovia mali možnosť dopracovať sa k svojmu cieľu cez iný účel vyvlastnenia a to podľa § 108 ods. 2 písm. a) stavebného zákona, ak by boli splnené podmienky pre vyvlastnenie podľa tohto ustanovenia.

Odvolací súd nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcov pokiaľ poukazovali na opačný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý mal byť vyjadrený v rozsudku z 23. novembra 2011, sp. zn. 6Sžp/12/2011. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že v predmetnom rozsudku sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nezaoberal aktívnou legitímáciou na podanie návrhu na začatie vyvlastňovacieho konania. V uvedenom súdnom konaní sa riešila otázka zákonnosti územného rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozsudku dospel k záveru, že ustanovenia stavebného zákona ani cestného zákona vo svojich ustanoveniach nevyžadujú ako podmienku vydania územného rozhodnutia preukázanie hmotnej participácie obce na výstavbe miestnej komunikácie, s tým, že ak k dohode s vlastníkami pozemkov nedôjde, bude postup podľa § 108 ods. 1 ods. 2 písm. f) stavebného zákona v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 23. novembra 2011, sp. zn. 6Sžp/12/2011 teda nevyjadril opačný právny názor ako následne vo svojom rozsudku z 3. decembra 2013, sp. zn. 3Sžp/20/2013, keďže v rozhodnutí z 23. novembra 2011, sp. zn. 6Sžp/12/2011, skúmal podmienky a podstatné náležitosti územného rozhodnutia. Ak najvyšší súd uviedol medzi možnými dôsledkami nedohodnutia sa s vlastníkami pozemkov aj postup podľa § 108 ods. 1, ods. 2 písm. f) stavebného zákona, nie je možné uvedené bez ďalšieho posudzovať ako vyriešenie aktívnej legitímácie na podanie návrhu na vyvlastnenie.

Vyvlastňovacie konanie a následné rozhodnutie o vyvlastnení musí byť v súlade nielen s Ústavou Slovenskej republiky a Občianskym zákonníkom, ktorý je všeobecným predpisom upravujúcim zákonné podmienky vyvlastnenia, ale musí rešpektovať aj hmotnoprávne a procesné podmienky, obsiahnuté v stavebnom zákone, ako aj v cestnom zákone, ktoré sú aplikovateľné v danej veci.

Zákonnými, resp. ústavnými podmienkami vyvlastnenia, ktoré musia byť pri každom vyvlastnení nepochybne zistené a dané, vyplývajú priamo z čl. 20 ods. 4 Ústavy SR ako aj z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Vyvlastnenie musí byť v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu, ak účel vyvlastnenia sa nemohol dosiahnuť inak.

Z dôvodu, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na vyvlastnenie pozemkov pre účely uvedené v § 108 ods. 2 písm. f) stavebného zákona, nemohlo dôjsť ani k porušeniu namietaných ústavných práv žalobcov. Práve naopak, ak by správne orgány na základe návrhu žalobcov za daných okolností o vyvlastnení v prospech žalobcov rozhodli, postupovali by v rozpore so zákonom. Za daného stavu je dokonca predčasné riešiť otázku verejného záujmu na vyvlastnení, ktorý sa musí podľa § 108 ods. 3 stavebného zákona preukázať vo vyvlastňovacom konaní.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa v danej veci predmetom súdneho prieskumu náležite zaoberal, keď vychádzajúc z rozsahu a dôvodov žaloby náležite posudzoval súladnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v nadväznosti na prvostupňové rozhodnutie, so zákonom, pričom posudzoval ich súladnosť s právnymi predpismi, na ktoré v napadnutom rozsudku poukázal. Krajský súd v preskúmvanej veci rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom a súčasne svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu náležite zdôvodnil, keď dal vyčerpávajúcu odpoveď na zásadnú nastolenú otázku, ktorou nepochybne je posúdenie aktívnej legitímácie žalobcov na podanie návrhu na vyvlastnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobcov vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhovie ich odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa zamietol žalobu, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods.3 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods.1,2 potvrdil stotožniac sa v podstate aj s dôvodmi krajského súdu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcom 1/ a 2/ ako neúspešným účastníkom v konaní nevznikol nárok na náhradu trov konania. Občiansky súdny poriadok

v správnom súdnictve upravuje vznik nároku na náhradu trov konania iba žalobcovi proti žalovanému správnu orgánu, nie proti žalobcom, ktorí podali žalobu a ňou disponujú, a preto špecifické postavenie ďalšieho účastníka v konaní spôsobuje, že trovy konania, ktoré mu vznikli znáša zo svojho, z ktorých dôvodov odvolací súd nemohlo vyhovieť návrhu príbratých účastníkov konania na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.